

In beweging...

JEZUAANS LEVEN

Akkoord, het leest wat onwennig: Jezuaans leven. Toch staat het maar niet tussen aanhalingstekens, want die twee woorden gaan me steeds meer zeggen. Het woord christelijk lijkt wat versleten. Misschien helpt het iets opnieuw in taal uit te drukken. Jezuaans leven zegt mij, dat als ik leerling wil zijn, dat dan in mijn leven de hand van de Meester zichtbaarder zal worden.

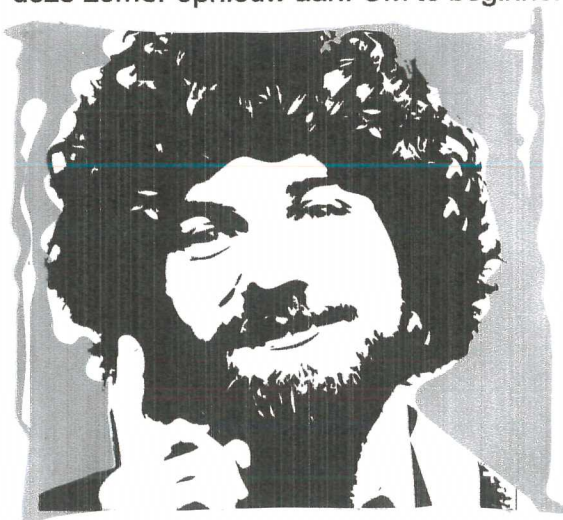
Of om een andere invalshoek te gebruiken: met ons leven, hoe bescheiden ook, mogen we op miniformaat een gelijkenis van Gods Koninkrijk worden. Zó, dat Jezus, de Koning zichtbaar wordt in ons bestaan en in ons reageren op levensomstandigheden.

Bij het schrijven van *Verbeeldingskracht* – 10 gelijkenissen van Jezus over het Koninkrijk – deed ik tal van ontdekkingen. Mijn grootste vondst is dat het er niet om gaat gelijkenissen te beluisteren. Het komt erop aan een gelijkenis te zijn. Dan is het wel eerst nodig als het ware te kruipen in de huid van de eerste hoorders om de betekenissen van Koninkrijksgelijkenissen te begrijpen. Maar dat is alleen de eerste stap. De gelijkenissen zijn vooral gegeven om een reactie los te maken bij de luisteraar. Een appèl om in beweging te komen, te doen wat de Koning vraagt.

Een muzikale profeet

Vaak zoek ik naar medechristenen die zo iets zichtbaar maken. Twee personen spraken me deze zomer opnieuw aan. Om te beginnen zanger Keith Green. Op indringende wijze heeft hij de laatste gelijkenis die Jezus uitsprak op muziek gezet. Met zijn *'The sheep and the goat'* schudt hij ons wakker om Matthéüs 25:31-46 nog eens te lezen. Wát zal de Koning eens tot ons zeggen? "Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan." Wordt het dit (vers 40)? Of spreekt de Koning dan met een kleine, maar ingrijpende wijziging de woorden uit vers 45? Keith Green is op jonge leeftijd bij een vliegtuigongeluk omgekomen. Een van de mensen die hem goed kenden noemt hem: "een muzikale profeet." Mijs inziens terecht. Want met zijn zang en muziek stelt hij de traagheid van christenen aan de kaak om nood te lenigen waar dat moet.

Bijvoorbeeld met dit vlammen protest:

*Jesus rose from the dead!
And you?
You can't even get out of bed.*

Elke keer opnieuw als ik het hoor moet ik mijn hart onderzoeken: waar is het vol van?

Twee schoolschriftjes

“Er is misschien géén woord in het evangelie dat zó het leven kan veranderen als dit. Geef dat het mijn leven helemaal omvormt.” Deze reactie op Matthéüs 25:40 werd in een priegelig handschrift in een schoolschrift geschreven. Dat gebeurde in 1898 door een veertigjarige klusjesman in Nazareth. Na een nogal losbandig leven als cavalerie-officier had deze

Charles de Foucauld een ingrijpende bekering meege-maakt. Het verlangen was toen gewekt: “Jezus alleen. Mij met niets anders bezig houden.” Toch werd hij geen mysticus, die zich aan de wereld onttrok. De jaren daarna verliet hij Nazareth en zette hij zich volledig in voor de Toearegs, toen een vergeten nomadenvolk in de Sahara. Hun taal was nog nooit op schrift gesteld. Daarin zag hij zijn eerste taak. Hij schreef hun grammatica, maakte woordenboeken, vertaalde de evangeliën. Verder droeg hij zorg voor de armen en zieken, kocht slaven vrij, was Toeareg met de Toearegs. Tijdens de eerste wereldoorlog werd hij door plunderende nomaden vermoord. Vlak daarvoor, in de herfst van 1916 schreef hij in een ander schriftje bij Matthéüs 25: “Er is, geloof ik, geen enkel woord in het evangelie dat diepgaander mijn leven veranderd heeft

dan dit: Al wat gij voor een van deze geringen doet, dat doet gij voor Mij.” De wens, de bede van 18 jaar eerder was ervaring geworden.

Charles de Foucauld inspireert mij een zelfde richting op te gaan van wat ik maar noem: Jezuaans leven. 't Is alleen een hele weg...

Allesbehalve een rechte lijn

In een oud commentaar op het Marcusevangelie las ik iets wat me hoop gaf. “De voortgang, die men bij de discipelen onder Jezus’ leiding heeft menen te kunnen aantonen, volgt allerminst de rechte lijn. Het is vallen en opstaan en weer vallen. Tot het einde blijken ze niet in staat Jezus goed te begrijpen. In hun bezit is het geheim van het Koninkrijk Gods, maar ze doen denken aan een kind dat met een stuk van waarde speelt...”

Na vele duizenden trein- en buskilometers kom ik tot de conclusie dat ik allerlei gesprekken heb gehad met medereizigers. 'n Bonte mengeling van boeiende, moeizame, verrassende, afgebroken ontmoetingen. 't Is vallen en maar weer opkrabbelen. Ik ben zelf meestal het struikelblok. Jezuaans leven wordt dan door mij versmald tot het willen voeren van gesprekken over het evangelie. Terwijl Petrus toch ook meer bij Jezus zag: “Hij is rondgegaan, weldoende...” (Handelingen 10:38)

Het kost moeite te leren volgen. Om in de ogen van die bejaarde vrouw tegenover me te lezen, dat ze zich zorgen maakt bij het naderen van Utrecht CS. De enorme stations-verbouwing die ze daar nu doorvoeren vind ik wel interessant, maar bij haar is er de zorg: hoe vind ik ooit de bus naar Amerongen? Op dat moment besepte ik, dat Jezuaans leven wil zeggen met haar op zoek gaan. Arm in arm de trappen op en af, op weg naar de bus die haar verder zou brengen. Dat was niet een situatie waarin het tot een dieper gesprek kwam. Ze vroeg me niet om wat voor beweegreden ook, maar was gewoon blij. Zou Jezus anders gehandeld hebben?

Toch blijf ik ook hopen en bidden voor situaties die tot meer leiden. Zoals ik dat als heel jong christen eens hoorde. Een man, die 's morgens na zijn stille tijd, gehaast de trein probeerde te halen liep tegen een jongetje op. Diens puzzeldoos viel open op het perron. Eerst wilde de man doorlopen om op het nippertje toch nog de trein te kunnen halen. Toen bedacht hij zich, keerde zich om en raapte stukje voor stukje alles op. Het jongetje zag het aan, keek verbaasd op en vroeg: “Mister, are you Jesus?”